

за *Вжтрѣшната Организация*. И понататѣкъ: „разказитѣ за идѣйността на Вжтрѣшната Организация, за нейното всемогъщество — струватъ ви се на първо врѣме невѣроятни. Како ти слушашъ, неволно си спомняшъ за романитѣ на Понсонъ дю Терайля, съ тайнитѣ грабежи, убийства, освобождавания и т. н. Но малко по малко почвашъ да се убѣждавашъ, че голѣма частъ огъ тия разкази сж истински и че сждбата на Македония въ значителна степенъ е въ ржцѣтѣ на тази Вжтрѣшна Организация.

Въ Нью-Йоркскитѣ в. „The Evening Post“, специалниятъ му кореспондентъ пише прѣзъ февруари 1905 г. за Вжтрѣшната Организация:

„Извѣнъ Балканския полуостровъ вѣрватъ, че Организацията е нѣкакво тайно общество огъ полуполитически бандитски шефове, едно събрание на революционери водители. Тя, обаче, не е нито едното, нито другото. Управителното тѣло на македонската организация не е нищо друго, освѣнъ сенатъ на една тайна република, който е учреденъ вжтрѣ въ Турската империя и избранъ огъ народа чрѣзъ народни, но тайни избори. Въ сърцето на едно разлагающе се вече управление, е започнала да изниква отдолу една съвършена форма на политическа организация, така съвършенна въ своитѣ клонове, каквато е онази на единъ свободенъ републикански народъ. Въ турската империя има: македонска полиция, македонски сждилища, македонска милиция, македонски училища и вѣстници и македонска поща — всичко това сжществува въпрѣки най-голѣмитѣ усилия на турското правителство да го унищожи“.

Вжтрѣшната борба слѣдъ 1903 г.

Прѣзъ пролѣтѣта на 1904 г. организационнитѣ шефове можахъ да констатирагъ, че Организацията е вече тѣй крѣпка, както и прѣди въстанието и че загубитѣ въвъ войводи и ржководни сили сж попълнени съ нови повече охотници. Прѣзъ лѣтото сжщата година Организацията даде да се разбере, че тя е на поста си и слѣдъ развоя на реформената програма. На 4 юни, около 8 часа вечерѣта, когато конвенционалниятъ влакъ току що напускате станцията Гевгели, стана една силна експлозия въ единъ фургонъ. Како атента-